

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Nærings- og handelsdepartementet
Postboks 8014 Dep
0030 OSLO

Deres ref.
200300170-27/NKS

Vår ref.
2004/06091 U-A BUL/ew

Dato
04.08.2004

Høring – Ny lov om mål og vekt

Justisdepartementet viser til Nærings- og handelsdepartementets brev av 22. april 2004.

Vi har følgende merknader:

I utredningen Ny lov om måling heter det på side 102 at når det gjelder "fagmyndigheten på området, så bør dette fortsatt være Justervesenet". Legger man det til grunn, bør Justervesenet omtales i loven slik at man kan unngå uttrykk som "et nasjonalt ansvarlig måleteknisk organ", "det nasjonale ansvarlige måletekniske organet", "myndigheten for måleteknikk" og "nasjonal måleteknisk myndighet". Fleksibiliteten med hensyn til organisering og adgangen til å legge visse oppgaver til andre kan ivaretas i den nærmere utformingen av loven. Vi kan ikke se at det er et tungtveiende argument mot å omtale Justervesenet i loven og at det da vil være naturlig å endre loven om vesenet endrer navn.

Mange av forskriftshjemlene er meget vide og går etter sin ordlyd tilsynelatende langt ut over det som vil være aktuelt å forskriftsregulere. Vi ber Nærings- og handelsdepartementet grundig overveie om forskriftshjemlene kan snevres inn slik at det blir bedre samsvar mellom hjemmel og praktisk behov.

I lovutkastet § 7 er det foreslått en regel om krav til måleredskaper som selges. Som det fremgår av utredningen s. 63, siktes det her ikke til krav mellom partene i kjøpsrettslig forstand, selv om offentligrettslige krav vil kunne være et moment også i den kjøpsrettslige vurderingen. Siktemålet er å stille *offentligrettslige krav* til måleredskapene. Dette bør også reflekteres klart i proposisjonen. Vi kan imidlertid ikke

---

Postadresse
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Kontoradresse
Akersgt. 42

Telefon - sentralbord
22 24 90 90
Org. nr.: 972 417 831

Plan- og
administrasjonsavdelingen
Telefaks
22 24 95 34

Saksbehandler
Bård Uleberg
22 24 51 40

for vår del se at bestemmelsen gir særlig avklaring når det gjelder hvilke konkrete krav som skal stilles til måleredskapene. Når det gjelder drøftelsen av en mulig særlig reklamasjonsbestemmelse ved salg av måleredskaper, slutter vi oss til konklusjonen på s. 121 i utredningen om at det ikke bør gis noen slik reklamasjonsbestemmelse, men at reklamasjonsspørsmålet bør reguleres av gjeldende kjøpsrettslige regler.

Det synes å være nær sammenheng mellom lovutkastet §§ 7 og 10. Vi anbefaler at det overveies en annen lovteknisk løsning ved at alle krav til måleredskaper i salgssituasjonen samles i samme kapittel.

I lovutkastet § 11 brukes uttrykket "samsvarsvurdering". Dette er ikke selvforklarende, og bør defineres i lovteksten.

Lovutkastet § 13 er grunnleggende uklar. Dette er uheldig både fordi den er en fullmaktsbestemmelse, og fordi det henvises til bestemmelsen i lovutkastet § 18. Vi forstår utredningen slik at hensikten med § 13 er å gi en forskriftshjemmel for fastsettelse av krav til måleredskaper under bruk. For det første synes hjemmelsbestemmelsen meget vid. For det andre er formuleringen "nærmere krav etter kapitlet her" vanskelig å forstå. Slik vi leser kapittel 5 fastsettes det nettopp ikke nærmere krav i loven, men dette forutsettes gjort i forskrift. Vi kan dermed vanskelig se hva den siterte henvisningen relaterer seg til.

I utredningen s. 122 legges det til grunn at lovutkastet § 19 ikke innebærer noen dobbeltregulering i forhold til kjøpsrettslige regler om at salgstingen skal være i samsvar med de krav til mengde som følger av avtalen. Dette er naturlig da kjøpslovene og den nye lov om måling regulerer forskjellige forhold. Det bør imidlertid gå uttrykkelig frem av proposisjonen til ny lov om måling at man ikke tar sikte på å fravike avtalefriheten i kjøpsforhold på dette punkt. Reglene i den nye loven om måling er av offentligrettslig art. Mangel etter kjøpslovene vil bare kunne konstateres dersom vilkårene etter de kjøpsrettslige bestemmelsene er oppfylt.

Lovutkastet § 20 tar ifølge utredningen s. 87 blant annet sikte på at det skal kunne pålegges selgeren informasjonsplikter i forhold til kjøperen av redskapet. I den sammenheng omtales forholdet til kjøpsrettslige regler på en noe uklar måte. Vi ber om at det i proposisjonen fremgår klart at denne type informasjonsregler bare vil ha betydning i kontraktsforholdet mellom partene i den grad dette vil følge av en tolkning av de aktuelle kjøpsrettslige reglene.

Vi er enig med Nærings- og handelsdepartementet i at opplysningsplikten i § 25 er omfattende. Nærings- og handelsdepartementet bør vurdere om det er behov for å gjøre unntak fra lovbestemt taushetsplikt her.

På side 150 i utredningen heter det at myndighetene må ta hensyn til folkerettslige skranker, f.eks. forbudet mot selvinkriminering ved anvendelsen av bestemmelsen om

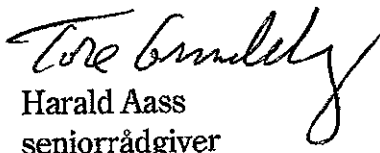
opplysningsplikt. Det kan være hensiktsmessig å utdype dette noe i proposisjonen. Det kan også vurderes å ta inn i bestemmelsen et uttrykkelig forbud mot å bruke en forklaring gitt i medhold av bestemmelsen som bevis mot den som har avgitt forklaringen i en evt. straffesak, slik det er foreslått å gjøre i sjøloven § 477 siste ledd i Ot.prp. nr. 78 (2003–2004).

Når det gjelder hvilket organ som skal ha fullmakt til innkreving av opplysninger, mener vi at dette bør ivaretas av myndigheten for måleteknikk, som er i samsvar med norsk forvaltningstradisjon.

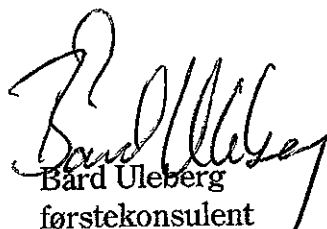
Lovutkastet kapittel 9 om "[r]eaksjoner ved brudd på regelverket" er omfattende. En rekke sanksjonsmidler stilles til rådighet for Justervesenet: krav på retting, stansing og "ubrukbargjøring" (§ 28), omsetningsforbud og tilbaketrekking (§ 29), tilbakekall av godkjenninger (§ 30), tvangsmulkt (§ 32), overtredelsesgebyr og formell advarsel (§ 33). I tillegg til dette inneholder lovutkastet en bestemmelse om bruk av straff (§ 34).

Vi ber Nærings- og handelsdepartementet vurdere grundig om det er et reelt behov for hvert av disse sanksjonsmidlene. Det må også vurderes om det er nødvendig å åpne for bruk av straff i tillegg til de administrative sanksjonsmidlene. Hvis disse sanksjonsmidlene ikke kan sikre en tilstrekkelig etterlevelse av regelverket i praksis, kan straff være et nødvendig virkemiddel i tillegg. I motsatt fall – dersom en tilstrekkelig etterlevelse kan sikres ved bruk av de administrative sanksjonsmidlene – taler mye for ikke å åpne for bruk av straff. Departementet vil finne veiledning for denne vurderingen i Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) Om lov om straff side 82–93, særlig på side 92 og 93.

Med hilsen

Harald Aass
seniorrådgiver

Bård Uleberg
førstekonsulent